Ч. 96. Второк 14 (1) мая 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Пасич о австрийско-сербских відносинах. — Заговор на житє короля Румунії. — Події в Росиї. — Ще про подорож бар. Ерентали до Берлина.

Neues Wiener Tageblatt заміщує розмову свого редактора з прибувшим в суботу до Відня сербским президентом міністрів Пасичем, котрий заявив, що о скілько може впевнити справи, які перше робили трудности в відносинах між Сербією а Австро-Угорщиною, затемнюючи їх, вже усунені. Належить признати, що від часу обнятя міністерства справ заграничних бар. Еренталем австро-угорска політика супротив Сербії стала иншою. Перше мотано все справу сербских замовлень з иншими політичними справами, а ніякий сербский політик не міг взяти на себе відвічальности за то, що найде у сербского народа і в парляменті згоду на такі річи. На жаль прилучали ся до того огірченя і пригнобленя, викликувані фальшивими вістями, розширювані постійно по найбільшій части сербскими політиками, котрі хотіли власному правительству у власнім краю приготовити перепони. Переговори о торговельний договор між Австро-Угорщиною а Сербією мають розпочати ся ще в сім місяци. Пасич вірить, що по заключеню договору настануть між Австрією а Сербією приязні відносини, котрі вийдуть в користь обох держав.

Льондоньска часопись „Daily Telegraph" одержала в суботу телеґрафічну вість з Букарешту, що там відкрито заговор на житє короля Кароля зі сторони болгарских анархістів. Один з заговірників, болгарский анархіст Ґульдов, перебував в Букарешті, подаючи ся за італіяньского похатника. Після єго зізнань, замах був уложений на день 23 с. м. і до столиці спроваджено вже великі скількости динаміту і вибухових средств, котрі забрала полиция. Між паперами Ґульдова найшла полиция лист болгарского анархіста Ґріольского, о котрім звістно, що брав участь в замаху на болгарского президента міністрів Петкова. Власти гадають, що Ґульдов мав спільників, а не хоче їх видати. — Букарештеньска часопись „Patriopul" потверджує вість о викритю заговору на житє короля Кароля. До рук властий дістав ся лист Ґульдова, в котрім пише, що скоро пануючий чужинець буде з Румунії прогнаний, легко буде зірвати з монархічною ідеєю і проголосити републику.

Як доносять з Петербурга, президент російскої думи Ґоловин стоїть під надзором полиції. Іменно — як пише „Реч" — шістьох найвизначнійших аґентів тайної поліциї, котрі мали собі поручене слідженє і догляд над Ґоловином в Петербурзі, виїхало за ним до Москви, де побирають великі платні. — З'їзд представителів „истинно русских людей", який відбув ся в Москві, випав против сподівань дуже слабо. В поході, котрим закінчили ся чотироденні наради, взяло участь кількасот людий, з котрих кождий ніс народний „прапор". Звернуло загальну увагу, що православне духовеньство разом з митрополитом Володимиром брало живу участь в нарадах, як також в демонстрацийнім поході. — „Реч" доносить з Петербурга, як каже з найпевнійшого жерела, що повертаючі з Льондона по устроєнім там конґресі социялісти будуть арештовані на границі, бо виїхали з Росиї без пашпортів.

Союз Німеччини з Австро Угорщиною, заключений 7. жовтня 1879 кн. Бісмарком і ґр. Андрашим, так перейшов в тіло і кров німецкого народа, що дневникарство німецке уважає злишним про те ширше розправляти і що до сего союза нема у сусідних середно-европейских держав найменшого сумніву. Кн. Бісмарк висловив ся в 1887 р. про сей союз, що він такий тривкий, як не міг бути кріпший ані за римско-німецкого цісарства ані за німецкого бунду, та що він відповідає обосторонним тривким інтересам обох держав. Єсть він запорукою

---

10)

Зрадниця.

(Оповіданє — Льот. Бренкендорфа).

(Конець).

Анатоль лиш стовпом встромив очи в свого брата, але не рушив ся з місця.

— То ти хотів би то зробити для мене, Кльоде, — для мене, котрий не в иншім намірі вирвав ся з рук своїх катів, як лиш щоби тебе убити?

— Ти, бачиш, не був при здоровім умі — а о тім поговоримо з собою пізнійше. Тепер прошу тебе ще раз: ходи зі мною, доки ще не за пізно!

Він хотів потягнути єго за собою, але Анатоль ставив єму енерґічний опір.

— Ніколи! Житє мені не так дороге, щоби я єго за таку ціну собі купував. Хто укриває у себе засудженого зрадника держави, той стає ся сам виноватим тої зради. Хибаж ти того не знаєш, Кльоде?

— А якогож гріха допускає ся той, хто опускає свого брата в смертній потребі? — Ходи — а ні, то я тебе на силу затягну до той комірчини.

Він лагодив ся вже таки направду виконати зараз то, що сказав. Аж ось зачав хтось з цілої сили гримати до дверий, котрі Лукія тимчасом таки направду замкнула була на ключ, та домагав ся приказуючим голосом, щоби єго впустити до середини.

— За пізно! — сказав Кльод придушеним голосом у величезнім перестраху. — Ну нехай, то я закрию тебе моїм власним тілом.

Він схилив ся, щоби взяти до рук лежачий на земли орчик. А в тій хвили, коли він єго підніс, розскочили ся вже й двері від енерґічних ударів кольбами вояків. Анатоль підніс голову в гору і хотів ставити ся против входячих, але брат сіпнув єго взад а сам своєю високою поставою станув помежи ним а єго гонителями.

— Вступіть ся, горожани! — крикнув він до них. — То мій дім — і ніхто не має тут ніякого права щось робити, кому не позволю увійти!

— Видай нам нашого вязня а ми лишимо твій дім в спокою — відповів єму на то вусатий сержан, котрий подібно як і єго мушкетери в виду такого несподіваного опору на хвильку аж остовпів. — Але не надумуй ся довго, бо в противнім случаю зможе тебе легко стрітити така сама судьба.

— То беріть собі єго коли маєте відвагу! — крикнув колодій і замахнув ся орчиком. Але заким ще міг ним когось свиснути, як вже й сам заточив ся. Один з вояків, що був жвавійший від него, рубнув єго своєю шаблею по чолї з такою силою, що кров від тяжкого удару бризнула високо. І в найблизшій хвили цілий відділ кинув ся на него.

Не було сумніву, що був би під ударами шабель і кольб розлючених вояків віддав духа, як би єму не прийшла була поміч, на котру він певно найменше числив. З криком розпуки:

„Насамперед мусите мене убити, заким єго убєте!" — кинула ся Лукія цілим своїм тілом на упавшого на землю і обняла єго закровавлену голову своїми руками. І навіть найлютійші з мушкетерів відступили ся, коли побачили, що кождий удар або кожде штурхненє мусіли би було поцілити делікатне тіло дівчини. — Що правда заверещав один:

— Відорвіть єї від него! — і вже витягнув був свою руку, щоби єї вхопити. Але коли Лукія підняла свою любу головку і відозвала ся до него:

— Чи то Французи, що можуть відривати жінку від єї вмираючого чоловіка? — то й власні товариші лютого вояка не допустили до виконаня єго наміру та лишили Кльода Ґейнанта в спокою.

Анатоль дав ся без опору знову сковати своїм мучителям і забрати з собою.

Павло Барра, той член тодішної директориї, котрого многі підозрівали, що він не дуже далекий був від заговору Друета [1]), пише в своїх споминах про кінчину Анатоля Ґейнанта:

[1]) Іван Друе (Jean Baptiste Drouet), французский політик, уроджений 8 січня 1763 р., був насамперед драґоном а відтак почтмайстром в місцевости Ст. Менегуль (St. Menehould) і на сім становищи поміг зловити втікаючого короля Людвика XVI. і єго родину, за що від революцийного правительства дістав 30.000 франків. Ще 18 цьвітня 1791 р. постановив був король виїхати на великий тиждень зі своєю родиною до Ст. Клю, але товпа ворохобників завернула їх. Король побачив, що вже зле і постановив тихцем виїхати за границю. Шведский ґраф Ферзен казав зробити для королів-

політичної рівноваги европейскої а великодержавне становище одної держави єсть услівєм самозбереженя другої. То розумінє союза так відчувають в Німеччинї, що побут бар. Еренталя уважають там лише нагодою до устного скріпленя порозуміня поміж обома державами. Що оба державники при тій нагоді також обговорювали сучасні межинародні відносини, то виразно зазначила „Nordd. Allg. Ztg" При сім нагоді однако говорено і писано далеко більше про Анґлїю й Францию. Недовірє між Анґлїєю а Німеччиною не зменшило ся так, як би можна було сего сподівати ся, противно анґлїйске внесенє про розорожене довело до нового невдоволеня. Противники нїмецкого цїсаря і канцлера уважають їх головними виновниками неспокою і военних змагань, а бувший французкий амбасадор доносив свому правительству, що нїмецкий цїсар окружений военним сторонництвом. Тимчасом всї в Нїмеччинї бажають мира, але уважають, що неміч не причинить ся до его удержаня і тому в справі розоруженя не бачать розвязки а розправу над тим питанем уважають зовсїм злишною. Відносини між Нїмеччиною а Франциєю не стали вправдї сердечнїйші, але й нема причини говорити про погіршенє, а трудностям і небезпечностям, на які Німеччина виставлена, може запобічи лише єї сила. Але як за Бісмарка Австро-Угорщина не дала би ся була втягнути в якийнебудь противнїмецкий союз, так само і бар. Еренталь до того не доведе. Длятого можна спокійно вижидати конференциї в Газї і розправ над розорушенем. Вправдї приписують королеви Едвардови намір вмотати Францию у війну з Нїмеччиною а знищенєм нїмецкої фльоти обезпечити всевладу Анґлїї на всїх морях. Франция мала би відограти тепер ролю Японії. Нїмеччина держить ся супротив всего того обережно, нїмецкий нарід переконаний про неможливість розоруженя, а відвідини бар. Еренталя в Берлинї суть новим доказом, що при всїх трудностях і небезпечностях, котрих кн. Більов не затаював у своїй промові парламентарній, обі сусідні держави бачать в кріпкім союзї найкрасшу запоруку мира і обезпечене спокійного економічного розвитку Европи.

Новинки.

Львів, дня 13-го мая 1907

— **Санкціоновані закони.** Є. Вел. Цїсар санкціонував ухвалений галицким соймом закон о кравій Радї шкільній і закон о змінї закона що до реґуляциї горішного бігу рік і гірских потоків.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував ведучого книги ґрунтові Тому Лазаревича у Львові директором книг ґрунтових.

— **Висьвяченє новопоставленого епископа** для Америки, Преосьв. о. Сотера Ортиньского, відбуло ся вчера рано в архикатедральній церкві сьв. Юра у Львові. Чину висьвяченя, при приписаних церемоніях, довершив Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий при участи Впреосьв. Архіепископів дра Більчевского і Теодоровича і епископів Константина Чеховича, Григория Хомишина і Бачдурского. В богослуженю взяла участь цїла митроп. капітула і численне духовеньство. Церков була щільно заповнена вірними.

— **Справи особисті.** Директор зелїзниць державних радник Двору Рибіцкий виїхав на чотири днї до Відня.

— **Другим для приміру.** В Станиславові відбуло ся вчера вінчанє дра Івана Демянчука, професора рускої ґімназиї тамже з п-ою Евгенією Мішкевичівною. При тій нагоді місто гучного весіля призначив др. Демянчук 450 кор. на просьвітні цїли, а то на будову ювилейної церкви в Станиславові 100 корон, на будову „сокільнї" в Станиславові 100 корон, на будову бурси руского тов. педаґоґічного у Львові 50 корон, на „Академічний дім" у Львові 25 корон, на ремісничу бурсу в Станиславові та у Львові по 25 корон, на бурсу філїї руского тов. педаґ. в Станиславові 25 корон, на селяньску бурсу в Станиславові 25 кор., на захоронку в Станиславові 25 кор., на „Шкільну поміч" в Станиславові 25 кор. і на дївочу бурсу в Станиславові 25 корон.

— **Напад.** На ул. Жовківскій напав оногди по полудни Мечислав Файт на переходячого ту Вольфа Бранда, вдарив его в лице, а відтак добувши ножа, пробив его в місци близько серця. Брандови подала першу поміч поготівля ратункова, а Файта забрала полїция і поки що помістила в своїх арештах, звідки відставить его до вязницї суду карного.

— **Дрібні вісти.** З початком шкільного року 1906/7 було у Львові міских шкіл 39 з 262 клясами; до тих шкіл учащало загалом 17.875 дїтий. — Львівскі шевцї обходили вчера 550 лїтний ювилей єствованя їх корпорациї заснованої ще в 1356 р. — Львівска полїция відставила вчера на головну військову вартівню Н. Михаловского, котрий перед кількома днями здезертирував з полку. — З карного заведеня у Львові втекла оногди Текля Целиньска, з Купчинець, тернопільского повіта, котра відсиджувала там кару чотиролїтної вязницї за підпаленє. — Хору на умі Настю Головацку з Глїбович придержано оногди на ул. Валовій і віддано поки що до полїцийного арешту. Головацку відставлять до місця приналежности. — З Тирасполя в Росиї доносять, що там вилив Днїстер і на просторі 10 верст затопив міскі сади і городи. В Кременчузї затопила повінь вязницю. Вязнів перенесено до полтавскої вязницї.

— **Маґазин крадених річий.** При доходженях в справі крадежі на шкоду М. Панкера, фризиєра при площи Академічній ч. 4, перевела полїция ревізию у Ігн. Шпріцера, золотаря, мешкаючого при ул. Каміньского ч. 7 і в его склепі в пасажу Гавсмана ч. 8. Ревізия дала несподіваний вислїд, бо крім предметів вкрадених Панкерови знайдено дорогі перстенї, золоті і срібні годинники мужескі і дамскі, декотрі украшені дорогоцїнними каменями, мужескі золоті ланцушки від годинників, довгі амскі ланцушки, бразлети, картки заставничі, одїня і богато инших річий. Всї ті предмети зложено в дирекциї полїциї.

— **Загадочна згуба.** Одна з львівских перекупок купила оногди щось на ринку від якоїсь селянки за кілька сотиків і заплатила їй пятикоронівкою. Селянка не маючи видати решти, пішла зміняти пять корон до поблизького шинку а в застав лишила перекупцї свій клуночок, однак до першої години не вернула по него. Перекупка змушена іти з торгу отворила в присутности кількох инших перекупок той клуночок і знайшла там між річами без вартости книжочку каси ощадности на 2500 К. Занесла отже ту книжочку до уряду торгового, котрий повідомив о тім касу ощадности і полїцию. Властителька однак не зголосила ся анї до уряду торгового анї до каси ощадности, анї на полїцию.

— **Про напад циганів,** о котрім ми вже доносили, одержав „Руслан" з Прусїка сяніцкого пов. таку звістку: В третий день наших великодних сьвят около 1 години в полудни напала ватага циганів і циганок на наше село. З початку побили кількох хлопців, а коли старші за ними уняли ся, кинули ся цигани на них; ті скрили ся в хати, які цигани почали обкидувати камінем; почала ся бомбардация, почім цигани впали до хат та виважили двері, понищили знадобу домашну, при чім циганки крали, що під руки попало. Хто показав ся на улиці, мусїв втїкати перед камінєм, цигани відгрожували ся, що підпалять село. Повстала формальна битва. Циганки з привязаними до себе дїтьми беруть участь в нападї. Цигани ранили кількох селян досить поважно та кілька жінок. Селян сходить ся чимраз більше, цигани утїкають. Посилають по жандармерию до Сянока. За дві години приїхали жандарми і вперед списавши протокол і оглянувши corpus delicti, пігнали за циганами, випитуючи ся по дорозї, де пішли. Около 6 години стрінули їх нечайно коло Сенькової Волї о дві милї від Прусїка. Цигани розділили ся на кілька партий, аби уможливити бодай деяким утечу. Зловлено 8 циганів і 3 циганки, яких сковали

„Вояки, що зловили его знову в домі его брата, порубали его шаблями і закровавленого притягнули назад до воза. Нещасливий співав ще:

„Mourir pour la patrie,
C'est le sort le plus doux, le plus digne d'envie" 2). Відтак его застрілили."

* * *

Рана Кльода Ґейнанта на чолї була тяжка але не смертельна. Під повним любови доглядом Лукії він до кількох недїль подужав. А що він був ще зовсїм притомний, коли она вирятувала его своїм геройским пожертвованем і своєю невинною неправдою, то була річ очевидно зовсїм природна, що до того скорого подужаня причинила ся не мало також надїя на щасте любови, яке єму усьміхало ся, та горяче бажанє удержаня житя.

Правда, що мусїло ще минути споре число місяців, заким залюблені, між котрими не було вже давно нїякого непорозуміня, нїчого неясного, могли подати собі руки до звязи на цїле житє. Бо кожде з них мусїло оплакувати смерть мимо всяких похибок і відчуженя дорогої собі людини.

Зузанна Дорваль, нещаслива зрадниця, віддала самотна в своїй комірчинї послїдний віддих з себе в хвили, коли під нею на долинї посіпаки директориї приложили знову свої руки до втїкача, що їм був вихопив ся. А як вина засліпленого полїтичного фанатика, так може й єї вина знайде ласкавий суд перед престолом того судиї, котрий не лиш видить вчинки людий, але також і їх біднї, блудячі і муками роздерті серця.

ской родини величезну карету за 6.000 франків, в котрій помістили ся король і королева, їх двоє дїтий і надзирателька до них, панї Турзель, та сестра короля Єлисавета, а на кізлї сидїло трох дтроаків.

Коли той величезний віз заїхав в Менеґуль в ночи перед почту, де мали перепрягати конї, а король отворив віконце від карети і розмавляв з якимсь офіциром, придивив ся єму Друе, порівнав его з портретом на банкнотї і пізнав короля. Переконавшись, що то дійстно король, поїхав Друе манївцями до міста Варен, збудив там начальника громади Coca, що був крамарем і милярем, закликали командата ґвардиї і кількох инших людий та урадили заперти міст на рiцї Ер (Aire), що дїлила місто на дві половини, в той спосіб, що казали там перевернути віз до перевоженя меблїв. Коли в ночи над'їхав королївский віз, а двораки злїзли, щоби усунути перешкоду, заступив їм Друе з узброєними людьми дорогу і сказав, що не сьміють дальше їхати, а Сос завізвав їх до свого дому, щоби там нїби то зревідувати їх паспорти. Тимчасом в містї і в сусїдних селах вдарено в дзвони, а поспішними післанцями скликано національну ґвардию. Король сподївав ся войскової помочи, але тота якось не надходила, а тимчасом досьвіта около 6 год. приїхали післанцї з Парижа з приказом, щоби власти цивільні і войскові завернули короля. Король, прочитавши той приказ, сказав: „У Франциї нема вже короля!" і о 8 год. серед криків десятьтисячної товпи завернув назад до Парижа. Дня 25 червня станув король в Парижи; але вже день перед тим ухвалено знести поки-що королївску власть, а короля і королеву приміщено під вартою в їх палатї в Тілеріях, а спальні їх мусїли бути день і ніч отверті.

Друе дістав ся був в 1793 р. в австрийску неволю і его замкнули були на Шпільберзї в Бернї (Морава). Він хотїв звідси втечи і вискочив через вікно та зломив ногу. Єго відтак виміняли за княгиню Анґулєм і він вернув до Парижа, де в 1796 р. належав до заговору Бабефа; его арештували, але єму удало ся втечи до Швайцариї.

2) „Вмирати за вітчину то найкрасша судьба, гідна найбільше до позавидуваня".

і попровадили до Сянока. По дорозі вийшли цілі села напроти незвичайної події. Неспіймані цигани утїкли через Побідно, Дудинці, Пелню, Новотанець на Угорщину. По корчмах пили горівку, а коли шинкар упоминав ся заплати, то ще побили; так стало ся в Пелні і Новотанци. Відгрожуванє циганів, що спалять села, налякало тутешне населене, тому повинні власти зарадити та охоронити селян від циганьскої язви. Цигани тутешні, а є їх много по околичних селах (Долина к. Загіря, Половці, Небезці і т. д.) дуже бутні, живуть з крадежи та жебрацтва; зайдуть до хати а коли нікого нема, кажуть дітям на силу давати збіже і т. д.

— **Репертоар руского театру в Перемишли:** В середу дня 15 мая с. р. в друге „Фавст", опера в 6 відслонах Ґунода — Музика войскова 77 п. п. Ціни місць підвисшені.

— **Огні.** На Базаринцях, присілку Збаража, вибух дня 6 с. м. грізний пожар, що знищив 10 господарских загород, з котрих лише одна була неабезпечена. Дня 8 с. м. вибух в тій місцевости вдруге огонь, однак єго скоро згасили. Підпалу допустила ся 11-літна дівчина.

— **Вибухи вульканів.** З Катанії доносять, що в суботу вечером о 7 год. 40 мін. настав на острові Стромболї страшний вибух вулькану Стромболї. Викинені з кратеру величезні маси ляви залили всї виноградники в цілій охрестности. Серед населеня острова настав великий переполох. Та й Етна зачинає щораз сильнїйше проявляти свою вульканїчну силу. З кратера добувають ся величезні стовпи дуже густого диму і закривають цілу охрестність. В суботу вечером дало ся чути трясенє землї в місцевостях Бельпассо, Ніколозі і Віяґранде. В ночи дав ся чути сильний підземний гук.

— **Сумний конець героя з Порту Артура.** Звістно загально, як величано верховного команданта Порту Артура безпосередно по тім, як ся кріпость піддала ся Японцям. Часть европейскої праси не знала слів похвали для ґенерала Штесля за єго оборону згаданої кріпости а німецкий цїсар Вільгельм надїлив був єго навіть ордером за геройство, заким він ще виїхав з Порту Артура. Як же зовсїм против но осудили сего героя в Петербурзї, звідки тепер доносять: Комісия виделеґувала для розсмотреня капітуляциї Порту Артура по розслїдженю справи прийшла до заключеня, що Штесель боронив кріпости легкодушно і піддав єї без важної причини, за що заслужив кару смерти через повішенє або застрілене. Рада воєнна радила над тим вироком комісиї і постановила полишити цареви остаточне рішенє. Розслїди ведені комісиєю скомпромітували дуже ґенералів: Штесля, Райса і Штека

Телеґрами.

Будапешт 13 мая. Угорский мінїстер торговлї предложив нинї в палатї послів проєкти законів: в справі праґматики служебної для службн зелїзничої і в справі управильнення їх платнї просячи о скоре залагодженє обох проєктів, котрі стоять в звязи з собою.

Тирасполь 13 мая. Оногди вечером до дому господаря Волдавского впало 4 розбишаків узброєних і заосмотрених в бомбу. Завела ся борба; напастники стріляли. На голос вистрілів надбігли сусїди. Наконець розбишаки кинули бомбу і втекли. В наслїдок вибуху нїхто не потерпів. Волдавский і єго жена зранені в наслїдок борби з напастниками, з котрих 1 зловлено.

Варшава 13 мая. Мінїстер скарбу повідомив тутешні каси скарбові, що охорона кас войском не може бути постійна; в виду того каси повинні з'орґанїзувати власні сторожі, а в тій цїли мінїстерство отворило специяльний кредит на кошти узброєня і удержаня тих сторожий.

Мадрид 13 мая. Наслїдник престола вписаний на лїсту цивільну одержав імена Альфонс, Піюс, Християн, Едвард і т. д. Проєктовані на второк хрестини відложено на час необмежений, бо король бажає надати їм характер незвичайно торжественний.

Ялта 13 мая. Вчера по полудни відбуло ся вінчанє вел. кн. Николая Николаєвича з кн. Анастазиєю донькою кн. Чорногорского, що була віддана за кн. Ляйхтенберґского і розвела ся з ним, щоби віддати ся за вел. князя.

Петербург 13 мая. „Рєч" доносить, як каже, з дуже доброго жерела, що вертаючі з Льондону по відбутім там конґресї росийскі социялїсти будуть арештовані на граници, бо виїхали туди без пашпортів.

Мадрид 13 мая. Після вістий з Вітторця прийшло межи Карлїстами а републиканами до стички. Републиканн знищили редакцию часописи Heraldo, причім інспектора полїциї легко ранено. Горожаньска ґвардия зробила остаточно спокій.

Париж 13 мая. Французский кружляк „Жанна д'Арк" одержав бездротну телеґраму, що племя Раганна заняло місто Маракеш. Европейцї з виимкою Нїмцїв втекли на побереже.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньскої, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).